

R.J. PALACIO

★ ★
Alvilda
★

Tilegnet Russel, Caleb og Joseph

WONDER

er oversat fra engelsk efter

WONDER

Copyright © 2012 by R. J. Palacio.

All rights reserved. First published in the United States by Alfred A. Knopf, an imprint of Random House Children's Books, a division of Random House, Inc., New York.

By arrangement with the author through Trident Media Group, LLC. All rights reserved.

Jacket art copyright © 2012 by Tad Carpenter

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Nana Klitgaard

Hobitten (s. 76) citeret i oversættelse ved Ida Nyrop Ludvigsen: *Laven, heksen og*

garderobeskabet (s. 296 og 319) citeret i oversættelse ved Niels Søndergaard.

Grafisk tilrettelægning: MilleArtDesign

Bogen er sat med Motter Corpus ITC, Ulissa og Times New Roman PS

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 i Danmark

ISBN 9788771058161

www.alvilda.dk

*Doctors have come from distant cities
just to see me
stand over my bed
disbelieving what they're seeing*

*They say I must be one of the wonders
of god's own creation
and as far as they can see they can offer
no explanation*

— NATALIE MERCHANT, “Wonder”

Første del

AUGUST

Helt normal

Jeg ved godt, at jeg ikke er en normal tiårig dreng. Altså jeg gør selvfølgelig helt normale ting. Jeg spiser is. Kører på cykel. Spiller fodbold. Jeg har en Xbox. Alt sådan noget, der gør mig helt normal. Tror jeg nok. Og jeg føler mig helt normal. Indeni. Men jeg ved godt, at helt normale børn ikke får andre helt normale børn til at flygte skrigende på legepladsen. Jeg ved godt, at helt normale børn ikke bliver overbegloet hele tiden.

Hvis jeg fandt en flaske med en ånd indeni og kunne få ét ønske opfyldt, så ville jeg ønske, at jeg havde et normalt ansigt, som ingen nogensinde ville lægge mærke til. Jeg ville ønske, at jeg kunne gå på gaden, uden at folk lagde mærke til mig og lavede det der kigge væk-nummer. Nu skal du høre, hvad jeg tror: Den eneste grund til, at jeg ikke er helt normal, er, at folk ikke ser mig sådan.

Men jeg har efterhånden vænnet mig til den måde, jeg ser ud på. Jeg har lært at lade, som om jeg ikke ser de ansigter, folk laver. Vi er alle sammen blevet ret gode til den slags: mig, mor og far, Via. Nej, for resten det mente jeg ikke. Via er ikke så god til det. Hun kan blive rigtig irriteret, når folk gør noget uhøfligt. Som for eksempel en gang på legepladsen, hvor nogle større børn begyndte at råbe op. Jeg ved ikke, præcis hvad de råbte, men Via hørte det og begyndte at råbe tilbage. Sådan er hun. Men sådan er jeg ikke.

Via synes ikke, jeg er helt normal. Hun siger, at hun gør, men hvis jeg nu var helt normal, ville hun ikke hele tiden føle, at hun var nødt til at beskytte mig. Og mor og far synes heller ikke, at jeg er helt normal. De synes, jeg er unormal. Jeg tror, at den eneste i hele verden, der er klar over, hvor normal jeg er, er mig selv.

Jeg hedder for resten August. Jeg vil ikke prøve at beskrive, hvordan jeg ser ud. Hvad du end tror, så er det sikkert meget værre.

Hvorfor jeg aldrig kom i skole

I næste uge skal jeg begynde i femte klasse. Eftersom jeg aldrig har gået i en rigtig skole før, er jeg rimelig vildt meget og totalt skrækslagen. Folk tror, at jeg ikke har gået i skole, fordi jeg ser ud, som jeg gør, men det er ikke det. Det er på grund af alle de operationer, jeg har fået. 27 siden jeg blev født. De største af dem fik jeg, før jeg blev fire år, så dem kan jeg ikke huske. Men jeg har fået to eller tre operationer om året siden (nogle store, nogle små), og fordi jeg er lille af min alder og fejler nogle andre mystiske ting, som lægerne aldrig har regnet gennemskue, så plejede jeg at blive syg hele tiden. Det var derfor, at mine forældre besluttede, at det var bedst, hvis jeg slet ikke begyndte i skole. Men jeg er meget stærkere nu. Der er gået otte måneder siden min sidste operation, og jeg skal nok ikke have flere før om et par år.

Mor underviser mig hjemme. Hun arbejdede engang som børnebogsillustrator. Hun er vildt god til at tegne feer og havfruer. Men hendes drenge-ting er bare ikke så seje. Hun prøvede engang at tegne Darth Vader til mig, men han endte med at ligne en eller anden sær svampeformet robot. Det er længe siden, jeg har set hende tegne noget som helst. Jeg tror, det er, fordi hun har så travlt med at tage sig af mig og Via.

Jeg kan ikke ligefrem påstå, at jeg altid gerne har villet gå i skole, for det passer ikke helt. Det, jeg ville, var at gå i

skole, men kun hvis jeg kunne være ligesom alle de andre børn. Have en masse venner og hænge ud efter skole og alt sådan noget.

Jeg har kun et par rigtig gode venner nu. Christopher er min bedste ven, så kommer Zachary og Alex. Vi har kendt hinanden, siden vi var små. Og fordi de altid har kendt mig, sådan som jeg er, så er de vant til mig. Da vi var små, havde vi hele tiden legeaftaler, men så flyttede Christopher til Bridgeport oppe i Connecticut. Det er mere end en times kørsel fra, hvor jeg bor i North River Heights, der ligger på den øverste spids af Manhattan. Og Zachary og Alex begyndte i skolen. Det er mærkeligt. For selv om Christopher er ham, der flyttede langt væk, ser jeg stadigvæk mere til ham end til Zachary og Alex. De har alle mulige venner nu. Men hvis vi støder ind i hinanden på gaden, er de stadigvæk søde nok. De siger altid hej.

Jeg har også andre venner, men ikke nogen, der er så gode, som Christopher og Zack og Alex var. For eksempel inviterede Zack og Alex mig altid med til deres fødselsdag, da vi var små, men det har Joel og Eamonn og Gabe aldrig gjort. Emma inviterede mig med en enkelt gang, men det er længe siden, jeg har set hende. Og selvfølgelig er jeg altid med til Christophers fødselsdag. Måske gør jeg for stort et nummer ud af børnefødselsdage.

Hvordan jeg kom til verden

Jeg kan godt lide, når mor fortæller den her historie, fordi den får mig til at grine helt vildt. Den er ikke sjov på samme måde, som en vittighed er sjov, men når mor fortæller den, knækker Via og jeg bare helt sammen.

Nå, men da jeg stadig lå i mors mave, var der ingen, der anede, at jeg ville komme ud og se ud, som jeg gjorde. Mor havde fået Via fire år før, og det havde været ”det rene barnemad” (mors udtryk), så der var ingen grund til at foretage nogen særlige undersøgelser. Omkring to måneder før jeg blev født, fandt lægerne ud af, at der var noget i vejen med mit ansigt, men de troede ikke, det var noget alvorligt. De fortalte mor og far, at jeg havde ganespalte og noget andet. De kaldte det ”mindre anomalier”.

Der var to sygeplejersker på fødestuen, den nat jeg blev født. Den ene var vældig sød og rar. Men den anden, sagde mor, var bare overhovedet ikke sød og rar, lod det til. Hun havde kæmpestore arme, og (nu kommer det sjove) så pruttede hun hele tiden. Sådan her: Hun kom med isterninger til mor, og så pruttede hun. Hun tjekkede mors blodtryk, og så pruttede hun. Mor sagde, at det var helt vildt, fordi sygeplejersken aldrig sagde undskyld! Og derudover havde den læge, mor plejede at have, ikke vagt den aften, så mor fik sådan en helt vildt latterlig børnelæge, som far og mor gav navnet Doogie efter et eller andet gammelt tv-program eller sådan noget (men de kaldte ham ikke sådan, når han

hørte det). Men mor siger, at selv om alle, der var på stuen, virkede lidt gnavne, fik far hende til at grine hele natten.

Da jeg kom ud af mors mave, siger hun, blev alle på stuen meget stille. Mor fik ikke engang en chance for at se mig, fordi den søde sygeplejerske styrtede ud af stuen med mig. Far havde så travlt med at følge efter hende, at han tabte sit videokamera, som gik i tusind stykker. Og så blev min mor gal i skrællen og prøvede at komme ud af sengen for at se, hvor de skulle hen, men pruttesygeplejersken lagde sine store arme omkring hende for at holde hende i sengen. De kom faktisk op at slås, fordi mor blev hysterisk, og pruttesygeplejersken skreg, at hun skulle tage det roligt, og så begyndte de begge to at råbe på lægen. Men tro det eller lad være: Han var besvimet! Lige midt på gulvet! Og så da pruttesygeplejerske så, at han var besvimet, begyndte hun at puffe til ham med foden for at få ham til at vågne op, mens hun råbte ”Hvad er du for en læge? Hvad er du for en læge? Rejs dig op! Rejs dig op!” Og så lige pludselig slog hun den største, mest larmende og ildelugtende prut i prutternes historie. Mor mener, at det faktisk var den prut, der endelig fik vækket lægen. I hvert fald når mor fortæller historien, spiller hun alle rollerne – også pruttesygeplejersken – og det er bare helt helt, helt, *helt* vildt sjovt!

Mor siger, at pruttesygeplejersken viste sig at være en mægtig rar dame. Hun blev hos mor hele vejen igennem. Hun veg ikke fra hendes side, selv efter at far og lægerne kom tilbage og fortalte, hvor syg jeg var. Mor kan lige så tydeligt huske, hvad sygeplejersken hviskede i hendes øre, da lægen fortalte, at jeg nok ikke ville overleve natten: ”Thi alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden.” Og den

næste dag, efter at jeg havde overlevet natten, var det den samme sygeplejerske, der holdt mor i hånden, da de kørte hende hen for at møde mig for første gang.

Mor siger, at de på det tidspunkt havde fortalt hende alt om mig. Hun havde forberedt sig på at se mig. Men hun siger, at da hun så ned på mit lillebitte og totalt udtværede ansigt, var alt, hvad hun kunne se, hvor kønne mine øjne var.

Mor er smuk for resten. Og far er pæn. Via er køn. Bare hvis du vil vide det.

Hjemme hos Christopher

Det var total nedtur, da Christopher flyttede for tre år siden. Vi var begge to omkring syv år dengang. Vi kunne lege i timevis med vores *Star Wars*-figurer og udkæmpe dueller med vores lyssværd. Det savner jeg.

Sidste forår kørte vi op til Christopher i Bridgeport. Mig og Christopher ledte efter snacks i køkkenet, og så hørte jeg mor fortælle Lisa, Christophers mor, at jeg skulle i skole til efteråret. Jeg havde aldrig nogensinde hørt hende nævne skole før.

”Hvad snakker I om?” spurgte jeg.

Mor så overrasket ud, som om det slet ikke var meningen, at jeg skulle have hørt det.

”Du bør nok fortælle ham, hvad du har tænkt dig, Isabel,” sagde far. Han stod i den anden ende af stuen og snakkede med Christophers far.

”Det må vi tale om senere,” sagde mor.

”Nej, jeg vil vide, hvad I snakkede om,” svarede jeg.

”Tror du ikke, at du er ved at være klar til at komme i skole, Auggie?” spurgte mor.

”Nej,” sagde jeg.

”Det gør jeg heller ikke,” sagde far.

”Så er den ikke længere,” sagde jeg, trak på skuldrene og satte mig på skødet af hende, som om jeg var en baby.

”Jeg synes bare, at du har brug for at lære mere, end jeg kan lære dig,” sagde mor. ”Helt ærligt, Auggie, du ved, hvor dårlig jeg er til brøkgregning.”

”Hvad for en skole?” spurgte jeg. Jeg var allerede lige ved at græde.

”Beecher privatskole. Lige ved siden af, hvor vi bor.”

”Wauw, det er en sej skole, Auggie,” sagde Lisa og puffede til mit knæ.

”Hvorfor ikke Vias skole?” spurgte jeg.

”Den er for stor,” svarede mor. ”Jeg tror ikke, den passer rigtigt til dig.”

”Jeg vil ikke,” sagde jeg. Jeg må indrømme, at jeg fik min stemme til at lyde lidt babyagtig.

”Du behøver ikke gøre noget, du ikke har lyst til,” sagde far og kom over og løftede mig op fra mors skød. Han bar mig over og satte mig på sit eget skød i den anden ende af sofaen. ”Vi tvinger dig ikke til at gøre noget, du ikke vil.”

”Men det ville være godt for ham, Nate,” sagde mor.

”Ikke hvis han ikke vil,” svarede far og kiggede på mig.

”Ikke hvis han ikke er klar til det.”

Jeg så, at mor kiggede på Lisa, som rakte over og gav hendes hånd et klem.

”I skal nok finde ud af det,” sagde hun. ”Det har I altid gjort.”

”Lad os tale om det senere,” sagde mor. Jeg kunne se, at hun og far ville komme op at skændes over det. Jeg ville have, at far skulle vinde det skænderi. Selv om en del af mig godt vidste, at mor havde ret. Og for at sige det, som det er, så var hun virkelig elendig til brøkregning.

I bilen

Det var en lang køretur hjem. Jeg faldt i søvn på bagsædet, som jeg altid gør, med hovedet i Vias skød, som om hun var en hovedpude, og med et håndklæde viklet om sikkerheds-selen, så jeg ikke skulle komme til at savle overalt på hende. Via faldt også i søvn, og mor og far talte stille om voksen-ting, som jeg var ligeglad med.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg havde sovet, men da jeg vågnede, skinnede fuldmånen uden for bilruden. Det var en helt lilla aften, og vi kørte på en motorvej tæt pakket med biler. Og så hørte jeg mor og far tale om mig.

”Vi kan ikke blive ved med at beskytte ham,” hviskede mor til far, som kørte bilen. ”Vi kan ikke bare lade, som om det her ikke er hans virkelighed længere, når han vågner i morgen, fordi det er det, Nate, og vi er nødt til at hjælpe ham med at håndtere det. Vi kan ikke bare blive ved med at undgå situationer, hvor ...”

”Så at sende ham i skole som et stykke slagtekvæg ...” svarede far vredt, men han gjorde ikke engang sætningen fær-dig, for i bakspejlet så han mig kigge op.

”Hvad er slagtekvæg?” spurgte jeg søvnigt.

”Læg dig bare til at sove igen, Auggie,” sagde far blidt.

”Alle vil glo på mig i skolen,” sagde jeg og begyndte pludselig at græde.

”Skat,” sagde mor. Hun vendte sig om i forsædet og lagde sin hånd over min. ”Hør her, hvis du ikke vil, så behøver du

ikke gøre det. Men vi har talt med skoleinspektøren og fortalt om dig, og han vil virkelig gerne møde dig.”

”Hvad fortalte du ham om mig?”

”Hvor sjov du er og sød og klog. Da jeg fortalte ham, at du læste *Drageridderen*, da du var seks, var han sådan, ’Wauw, den dreng vil jeg gerne møde.’”

”Fortalte du ham andet?” spurgte jeg.

Mor smilede til mig. Hendes smil føltes som et kram.

”Jeg fortalte ham om alle dine operationer, og hvor tapper du er,” sagde hun.

”Så han ved, hvordan jeg ser ud?” spurgte jeg.

”Altså vi havde nogle billeder med fra sidste sommer i Montauk,” sagde far. ”Vi viste ham billeder af hele familien. Også det der seje billede af dig, hvor du står med flynderen på båden!”

”Var du også med?” Jeg følte mig lidt skuffet over, at han var en del af det her.

”Vi talte begge to med ham, ja,” sagde far. ”Han er en virkelig rar mand.”

”Du vil kunne lide ham,” tilføjede mor.

Pludselig føltes det, som om de var på samme side.

”Vent lidt, hvornår mødtes I med ham?” spurgte jeg.

”Han viste os rundt på skolen sidste år,” sagde mor.

”Sidste år?” sagde jeg. ”Så I har tænkt på det her i et helt år uden at sige noget til mig?”

”Vi ved ikke engang, om du overhovedet kan komme ind på den skole, Auggie,” svarede mor. ”Det er en svær skole at blive optaget på. Der er en lang optagelsesproces. Jeg syntes ikke, der var nogen idé i at sige det og gøre dig unødigt bekymret.”

”Men du har ret, Auggie, vi skulle have sagt det i sidste måned, da vi fik at vide, at du var blevet optaget,” sagde far.

”Set i bakspejlet,” sukkede mor, ”ja, det er nok rigtigt.”

”Havde hende der damen, der kom på besøg dengang, noget at gøre med det her?” spurgte jeg. ”Hende, der gav mig den der test?”

”Ja, det havde hun faktisk,” sagde mor og så skyldig ud. ”Ja.”

”I sagde, at det var en IQ-test,” sagde jeg.

”Det ved jeg godt, men øh, det var en hvid løgn,” svarede hun. ”Det var en test, du skulle tage for at komme ind på skolen. Du klarede den i øvrigt meget flot.”

”Så løj I,” sagde jeg.

”En hvid løgn, men ja. Undskyld,” sagde hun og forsøgte at smile, men da jeg ikke smilede tilbage, vendte hun sig om i sædet og kiggede fremad.

”Hvad er slagtekvæg?” spurgte jeg.

Mor sukkede og gav far et ”blik”.

”Jeg skulle ikke have sagt sådan,” sagde far og kiggede på mig i bakspejlet. ”For det passer ikke. Nu skal du høre. Mor og jeg elsker dig så højt, at vi vil passe på dig, så godt vi overhovedet kan. Det er bare det, at vi somme tider vil gøre det på hver sin måde.”

”Jeg vil ikke i skole,” svarede jeg og lagde armene over kors.

”Det ville være godt for dig, Auggie,” sagde mor.

”Måske til næste år,” svarede jeg og kiggede ud af vinduet.

”Det ville være bedre i år,” sagde mor. ”Og ved du hvorfor? Fordi du så ville skulle starte i femte klasse, og det er det første år på mellemtrinnet – for alle. Du bliver ikke den eneste, der er ny.”

”Jeg vil være den eneste, der ser ud, som jeg gør,” sagde jeg.

”Jeg siger ikke, at det ikke bliver en stor udfordring for dig, for det ved du godt allerede,” svarede hun. ”Men det vil være godt for dig, Auggie. Du får masser af venner. Og du vil lære ting, som du aldrig vil kunne lære af mig.” Hun vendte sig igen om i sædet og så på mig. ”Da vi blev vist rundt, ved du så, hvad de havde i naturfagslokalet? En lillebitte kylling, der var ved at hakke sig vej ud af ægget. Den var så sød! Auggie, faktisk mindede den mig på en eller anden måde om dig, da du var en helt lille baby ... med de der store, brune øjne ...”

Normalt elsker jeg at høre dem fortælle om, da jeg var helt lille. Somme tider har jeg lyst til at rulle mig sammen til en lille bold og lade dem kysse og kramme mig hele tiden. Jeg savner at være en baby og ikke vide ting. Men jeg var ikke i det humør nu.

”Jeg vil ikke,” sagde jeg.

”Hvad siger du til det her? Kunne du i det mindste lige møde hr. Endelund, før du beslutter dig?” spurgte mor.

”Hr. Endelund?” sagde jeg.

”Det er skoleinspektøren,” svarede mor.

”Hr. *Endelund*?” gentog jeg.

”Ja, ikke også?” svarede far og kiggede smilende på mig i bakspejlet. ”Sikke et navn, hva’, Auggie? Hvem i alverden gider hedde sådan noget som hr. Endelund?”

Jeg smilede, selv om jeg ikke ville have, at de skulle se mig smile. Far var den eneste i hele verden, der kunne få mig til at grine, lige meget hvor lidt jeg havde lyst til at grine. Far fik altid alle til at grine.

”Auggie, ved du hvad, du skulle tage at begynde i skolen, bare så du kan høre hans navn blive sagt i højttalerne!” sagde

far fornøjet. ”Kan du forestille dig, hvor sjovt det ville være? Hallo hallo? Kalder hr. Endelund!” Han brugte sin kunstige gammel-dame-stemme. ”Hej hr. Endelund! Jeg kan se, at du er lidt *bag*-ud i dag, så skynd dig *ende*-lig, *mås*-ske kan du nå det endnu!”

Jeg begyndte at grine. Ikke fordi det var så sjovt, men fordi jeg ikke gad være sur mere.

”Men det kunne nu have været værre,” fortsatte far med sin normale stemme. ”På universitetet havde mor og jeg en professor, der hed frøken Balle.”

Nu grinede mor også.

”Er det rigtigt?” spurgte jeg.

”Roberta Balle,” svarede mor og løftede hånden som en, der sværger. ”Bobbie Balle.”

”Hun havde store kinder,” sagde far.

”Nate!” sagde mor.

”Hvad? Jeg siger bare, at hun havde store kinder.”

Mor grinede og rystede på hovedet samtidig.

”Hey, jeg har det!” sagde far, der var helt oppe at køre. ”Lad os sætte dem sammen på en blind date! Kan I se det for jer? Frøken Balle, det her er hr. Endelund, hr. Endelund, mød frøken Balle. De kunne blive gift og få en masse små rumpenisser.”

”Stakkels hr. Endelund,” sagde mor og rystede på hovedet. ”Auggie har endnu ikke mødt manden, Nate!”

”Hvem er hr. Endelund?” spurgte Via søvndrukkent. Hun var lige vågnet.

”Det er skoleinspektøren på min nye skole,” svarede jeg.

Kalder hr. Endelund

Jeg ville have været mere nervøs for at møde hr. Endelund, hvis jeg havde vidst, at jeg også skulle møde nogle af børnene fra den nye skole. Men det vidste jeg ikke, så hvis jeg var noget, så var det i fnisehumør. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på alle de fjollede ting, far havde sagt om hr. Endelunds navn. Så da mig og mor kom til Beecher privatskole et par uger før skolestart, og jeg så hr. Endelund stå der og vente på os ved hovedindgangen, begyndte jeg at fnise lige med det samme. Han så nu slet ikke sådan ud, som jeg havde forestillet mig. Jeg tror nok, jeg havde regnet med, at han ville have en kæmpe stor numse, men det havde han ikke. Faktisk var han en temmelig normal fyr. Høj og tynd. Gammel uden at være rigtig gammel. Han virkede meget flink. Han gav hånd til mor først.

”Goddag, hr. Endelund, hvor er det godt at se dig igen,” sagde mor. ”Det her er min søn, August.”

Hr. Endelund kiggede direkte på mig og smilede og nikkede. Så rakte han hånden frem, så jeg kunne tage den.

”Davs, August,” sagde han totalt normalt. ”Det er rart at møde dig.”

”Davs,” mumlede jeg og lod min hånd forsvinde i hans, mens jeg så ned på hans fødder. Han havde røde Adidas på.

”Nå, men,” sagde han og gik ned i knæ, så jeg ikke kunne se hans gummisko, men var nødt til at se på hans ansigt, ”din mor og far har fortalt mig meget om dig.”

”Hvad for eksempel er det lige, de har fortalt dig?” spurgte jeg.

”Undskyld?”

”Skat, du er nødt til at tale lidt højere,” sagde mor.

”Hvad for eksempel?” spurgte jeg og prøvede på ikke at mumle. Jeg har desværre en dårlig vane med at mumle.

”Jah, altså at du godt kan lide at læse,” sagde hr. Endelund. ”Og at du er en stor kunstner.” Han havde blå øjne med hvide øjenvipper.

”Og du kan godt lide natur og teknik, ikke?”

”Mm-hmm,” sagde jeg og nikkede.

”Vi har forskellige spændende valgfag i natur og teknik på Beecher,” sagde han. ”Måske vil du tage ét af dem?”

”Mm-hmm,” sagde jeg, selv om jeg ikke anede, hvad et valgfag var.

”Nå, men er du klar til at få en rundvisning?”

”Skal vi det nu?” spurgte jeg.

”Troede du da, at vi skulle i biografen?” svarede han og smilede, da han rejste sig op.

”Du havde ikke sagt, at vi skulle vises rundt,” sagde jeg til mor med min anklagende stemme.

”Auggie ...” begyndte hun.

”Det skal nok gå, August,” sagde hr. Endelund og rakte sin hånd ud mod min. ”Det lover jeg.”

Jeg tror, det var meningen, at jeg skulle tage hans hånd, men jeg tog mors i stedet for. Han smilede og begyndte at gå i retning mod indgangen.

Mor gav min hånd et lille klem, men jeg ved ikke, om det var et jeg-elsker-dig-klem eller et undskyld-klem. Sikkert lidt af hvert.

Den eneste skole, jeg nogensinde havde været inde i før, var Vias. Og det var, når jeg tog med mor og far hen for at se Via synge til forårskoncerterne eller sådan noget. Den her skole var helt anderledes. Den var mindre. Og lugtede som et hospital.

Søde fru Garcia

Vi fulgte hr. Endelund ned ad et par gange. Der var ikke mange mennesker. Og de få, der var der, syntes ikke at lægge mærke til mig overhovedet, men det kan også være, fordi de slet ikke så mig. Jeg gemte mig ligesom bag mor, mens vi gik. Jeg ved godt, at det lyder lidt babyagtigt af mig, men jeg følte mig ikke spor modig lige på det tidspunkt.

Vi endte i et lille rum med ordene REKTORKONTOR FOR MELLETRINNET på døren. Indenfor var der et skrivebord, hvor der sad en tilsyneladende sød dame bagved.

”Det her er fru Garcia,” sagde hr. Endelund, og damen smilede til mor, tog brillerne af og rejste sig fra sin stol.

Min mor gav hende hånden og sagde: ”Isabel Pullman, rart at møde dig.”

”Og det her er August,” sagde hr. Endelund. Mor trådte lidt ud til siden, så jeg kunne komme frem. Og så skete der det, som jeg har set ske en million gange før. Da jeg så op på hende, spærrede hun øjnene op i et kort sekund. Det gik så hurtigt, at ingen anden ville have lagt mærke til det, fordi resten af hendes ansigt forblev helt uændret. Hun smilede et meget strålende smil.

”Hvor er det godt at møde dig, August,” sagde hun og stak hånden frem, så jeg kunne tage den.

”Davs,” sagde jeg stille og tog hendes hånd. Men jeg havde ikke lyst til at se hende ind i ansigtet, så jeg blev ved med at stirre på brillerne, hun havde hængende i en kæde om halsen.

”Wauw, sikke et fast håndtryk!” sagde fru Garcia. Hendes hånd var rigtig varm.

”Den dreng har et dræbergreb,” medgav hr. Endelund, og oven over mit hoved grinede de alle sammen.

”Du må gerne kalde mig fru G,” sagde fru Garcia. Jeg tror nok, hun talte til mig, men jeg stod og kiggede på alle de ting, der lå på hendes skrivebord.

”Det er det, alle de andre kalder mig. ’Fru G, jeg har glemt koden til min lås’, ’fru G, jeg har brug for en tilladelse til at gå til lægen i morgen’, ’fru G, jeg vil gerne skifte valgfag’.”

”Faktisk er det fru G, der styrer den her skole,” sagde hr. Endelund, hvilket igen fik de voksne til at grine.

”Jeg er her hver morgen fra klokken halv otte,” fortsatte fru Garcia. Hun så stadigvæk på mig, mens jeg stirrede på hendes brune sandaler med små, lilla blomster på spænderne. ”Så hvis du nogensinde har brug for noget, August, så er det mig, du skal spørge. Og du kan spørge mig om alt.”

”Okay,” mumlede jeg.

”Nøj, se den søde lille baby,” sagde mor og pegede på et af fotografierne på fru Garcias opslagstavle. ”Er han din?”

”Nej, du godeste!” sagde fru Garcia og smilede et nyt, stort smil, der var helt anderledes end hendes strålende smil. ”Men du har lige reddet min dag. Det er mit barnebarn.”

”Sikke en nutteprins!” sagde mor og rystede på hovedet. ”Hvor gammel?”

”På det billede der er han fem måneder, tror jeg nok. Men han er stor nu. Næsten otte år!”

”Wauw,” sagde mor, mens hun nikkede og smilede. ”Han er i hvert fald helt igennem skøn.”

”Tak skal du have!” sagde fru Garcia og nikkede, som om hun skulle til at sige noget mere om sit barnebarn. Men lige pludselig blev hendes smil lidt mindre. ”Vi skal nok alle sammen passe rigtig godt på August,” sagde hun til mor, og jeg så, at hun gav mors hånd et lille klem. Jeg så på mors ansigt, og så var det, jeg blev klar over, at hun var lige så nervøs, som jeg var. Jeg tror i grunden godt, jeg kunne lide fru Garcia – når hun ikke havde det der strålende smil på.